جوان

روزنامه سیاسی، اجتماعی و فرهنگی صبح ایران

صاحب امتیاز: پیام‌آوران نشر روز
مدیرعامل و مدیر مسئول: عبدالله گنجی
سردبیر: غلامرضا صادقیان
آدرس: تهران، خیابان شهید مطهری
تقاطع میرزای شیرازی، پلاک ۳۸۴
سازمان آگهی‌ها: ۸۸۳۴۱۶۵۴
روابط عمومی: ۸۸۴۹۸۴۴۸، نمابر: ۶-۸۸۸۴۵۶۳۴
توزیع: شرکت نشر گستر امروز ۸۸۸۶۲۱۹۴
چاپ تهران: چاپخانه روزنامه جوان
www.javanonline.ir

| روزنامه جوان | شماره ۵۹۱۳ | دوشنبه ۸ اردیبهشت ۱۳۹۹ | ۳ رمضان ۱۴۴۱ | اذان ظهر: ۱۳:۰۲ |
غروب آفتاب: ۱۹:۴۸ | اذان مغرب: ۲۰:۰۷ | نیمه‌شب شرعی: ۰۰:۱۶ | اذان صبح فردا: ۰۴:۴۳ | طلوع آفتاب فردا: ۰۶:۱۵ |

دیده‌بان | نوید پارسا

توصیه حجت‌الاسلام قرائتی برای داشتن «رادیو خنده»

گوش، قلب و عمر مردم امانت در اختیار ماست

رئیس ستاد اقامه نماز و مبلغ دینی با لحن شوخ خود توصیه‌هایی را برای بهتر شدن برنامه‌های رادیو داشت.

حجت‌الاسلام محسن قرائتی در برنامه رادیو ایران گفت: بهترین کار، کار فرهنگی است به دلیل اینکه انبیا و بزرگان و ائمه ما، پیامبران ما، کارشان فرهنگی و ارشاد و هدایت بوده است.

یکی از محورهای کلان صداوسیما هم کار فرهنگی است. در تفسیر قرآن گفته‌ام که با نوای استاد پرهیزکار که قاری و حافظ قرآن است، تلاوت می‌شد و من چکیده‌اش را می‌گفتم. این نواها بعدها کتابی به نام تفسیر نور شد. این کتاب تقریباً ۲۳ سال پیش، کتاب سال جمهوری اسلامی ایران شد.

وی افزود: همان تفسیر که در رادیو گفته شد، چکیده‌اش به چندین زبان دنیا ترجمه شد و در صداوسیما و رادیو برون‌مرزی، به عنوان مثال دو دقیقه از چکیده آن به ۳۰ زبان دنیا ترجمه و با آن ترجمه پخش می‌شود. باید بدانیم هر کسی که به ما گوش می‌دهد، گوش مردم امانت در اختیار ماست. قلب و عمر مردم امانت است. باید سعی کنیم که چیز مفید بگوییم. نمی‌گویم سخنرانی فقط مفید است. اینکه در آن رشد باشد، یعنی دانستنش مفید باشد و ندانستنش ضرر وارد کند.

قرائتی خاطرنشان کرد: برنامه‌ای خوب است که در آن رشد اخلاقی، اقتصادی یا سیاسی باشد. مردم تجربه‌هایی دارند؛ اینکه از خود مردم استفاده کنید، آیا شده است بین افرادی گلایه و اختلاف باشد و آنها را آشتی داده باشید؟ اگر راهی ابتکاری دارید، برای ما بفرستید. ممکن است با یک طرح فامیل و دو دوست را به هم پیوند بزنید.

قرائتی بیان کرد: خوب است که رادیو خنده داشته باشیم، خنده‌های حکیمانه به کار ببریم. چرا خنده‌های ما به توهین و تحقیر است؟ چه اشکالی دارد که من نواری داشته باشم که هم در آن بخندیم و هم مطالب حکیمانه داشته باشیم؟

انیمیشن «با چی» مهارت‌های شغلی را به کودکان یاد می‌دهد

انیمیشن «با چی» مهارت‌های شغلی و ابزارهای مختلف کار را به خردسالان معرفی می‌کند.

مهین جواهریان کارگردان انیمیشن «با چی» از تولیدات کانون پرورش فکری کودکان و نوجوانان، موضوع این اثر را معرفی مهارت‌ها و همچنین ابزارهای مختلف کار به خردسالان بیان کرد. او درباره گروه سنی مخاطبان و موضوع این انیمیشن گفت: «با چی» برای گروه سنی سه تا شش سال یعنی خردسال ساخته شده است. موضوع این انیمیشن معرفی ابزار کارهای مختلف به خردسالان در قالب ترانه، موسیقی و ضرباهنگ است.

وی با اشاره به معرفی مهارت‌ها در انیمیشن «با چی» یادآور شد: من سال‌ها برای گروه سنی کودک کار می‌کردم ولی در تجربه قبلی خودم انیمیشن «زر زری، کاکل زری» را برای خردسالان ساختم که اثر موفقی بود؛ «با چی» دومین تجربه من در زمینه انیمیشن برای خردسالان است. جواهریان درباره تکنیک ساخت این اثر گفت: برای ساخت این انیمیشن از تکنیک کات‌اوت کامپیوتری استفاده شده است. در این انیمیشن شش دقیقه‌ای برخی ابزارهای کار بنایی، باغبانی و کشاورزی، خیاطی و کفاشی به بچه‌ها در قالب شعر و ترانه و موسیقی معرفی شده است. این انیمیشن در بهمن سال ۱۳۹۸ در سی‌وپنجمین بازار بین‌المللی فیلم «کلرمون فران» ۲۰۲۰ فرانسه نیز معرفی شد.

ثبت طرح و صدور مجوز ۹۴ اسباب‌بازی تأیید شد

در هفتمین نشست کمیسیون ثبت طرح و صدور مجوز دبیرخانه شورای نظارت بر اسباب‌بازی در سال ۱۳۹۸ با تولید و ثبت ۹۴ نمونه سرگرمی موافقت شد.

در این کمیسیون ۱۱۵ پرونده مورد بررسی و صدور رأی قرار گرفت که از این میان با مجوز تولید ۴۷ مورد موافقت و ۴۷ نمونه دیگر نیز ثبت شد اما در این نشست، ثبت طرح و صدور مجوز ۱۱ پرونده مشروط شناخته شد و با تولید ۱۰ اسباب‌بازی دیگر نیز موافقت نشد.

حاشیه‌های یک عیدی سینمایی

خانه سینما می‌گوید عیدی وزارت ارشاد را فقط به افرادی داده که نیازمند واقعی بوده‌اند و از جایی حقوق نمی‌گرفته‌اند اما برخی اعضا مدعی هستند با این وجود نیز عیدی نگرفته‌اند

■ **محمدصادق عابدینی**

خانه سینما که به واسطه مواضع مدیرانش در سال ۸۸ و عملکرد سیاسی تا مرز انحلال پیش رفت، در سال‌های اخیر همچنان در گیر حواشی است؛ حاشیه‌هایی که بخش عمده آن ناشی از عملکرد حلقه حاکم بر این نهاد صنفی سینمایی است، این بار ولی نه مسئله‌ای سیاسی بلکه عملکرد مالی خانه سینما حاشیه‌ساز شده است، اعضای عادی این نهاد که فعالان صنعت تعطیل شده سینما هستند، می‌پرسند عیدی‌ای که وزارت ارشاد برای هنرمندان در نظر گرفته و در اختیار خانه سینما بود، کجاست و صرف چه شده است؟!

هنوز حواشی نحوه توزیع عیدی وزارت ارشاد در نوروز ۹۸ پابرجا بود که عیدی دادن وزارت ارشاد به اهالی سینما در سال ۹۹ به حاشیه‌ها اضافه شد.

این بار هم موضوع بر سر نحوه توزیع عیدی‌ای است که باید به همه اعضای صنوف سینمایی تعلق بگیرد، اما در عمل چنین اتفاقی رخ نداده است.

برخی از چهره‌های سرشناس صنوف در مصاحبه‌های تند خود به مدیران خانه سینما حمله می‌کنند و آنها را به سوءمدیریت متهم می‌کنند.

■ **توزیع غیرعادلانه یک عیدی**

علیرضا نجف‌زاده عضو هیئت مدیره انجمن برنامه‌ریزان و دستیاران کارگردان خانه سینما، در نامه‌ای سرگشاده به موضوع توزیع ناعادلانه عیدی می‌پردازد و می‌نویسد: «خانه سینما روز ۲۸ اسفند ماه از صنوف درخواست می‌کند که مشخصات اعضا را برای پرداخت مبلغ ۵۰۰هزار تومان عیدی بر اساس سهمیه اختصاص یافته برای هر صنف، تهیه و تحویل دهند. طبیعی است با توجه به تعداد اعضای خانه که بیش از ۵هزار عضو دارد و سهمیه در نظر گرفته شده که حدود نصف اعضاست، صدای اعتراض بلند شود.» نجف‌زاده در ادامه با اشاره به فرآیند ۱۰ روزه ثبت نامه برای دریافت هدیه و انتظار بی‌سرانجام برای دریافت آن می‌نویسد: «اگر شما ریالی از این مبلغ عیدی دیدید، ما هم دیدیم. نمی‌دانم این عیدی برای کدام خانه سینما و برای کدام صنوف منظور شده بود؟ اسم عیدی کاملاً شفاف و مشخص است برای عید است. چرا بدنه گرفتار را امیدوار و بعد اینطور عمل می‌کنید!؟ متأسفانه تا اسم سینما و صنوف سینمایی مطرح می‌شود، فقط چند اسم تیتر شده که خدا را شکر به لحاظ مالی شرایط خوبی دارند مطرح می‌شود. نه اینطور نیست! صنوف کارگری، قشر زحمتکش با متوسط درآمد پایین هستند که حتی در شرایط کاری نرمال هم با این تورم، اوضاع اقتصادی خوبی ندارند که حدوداً بیش از ۹۰-۸۰درصد اعضا به همین شکل هستند.»

خانه سینما: بحث‌هایی که مدتی است حاشیه‌ساز شده و عموماً کسانی درباره آن صحبت می‌کنند که نیاز مالی ندارند، عوام‌فریبی است

اینکه خانه سینما تنها تعدادی از اعضا را واجد شرایط دریافت عیدی دانسته، باعث اعتراض صنوف سینمایی شده است. مهدی سجاده‌چی، فیلمنامه‌نویس و رئیس کانون فیلمنامه نویسان سینمای ایران می‌گوید: «این نیازسنجی از اساس غلط است و مشخص نیست چرا هیئت مدیره خانه سینما بدون هماهنگی با رؤسای صنوف خودشان برای توزیع عیدی نیازسنجی کرده‌اند؟ اولاً که اگر عنوان مبلغی که وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی در اختیار خانه سینما گذاشته «عیدی» است، این مبلغ باید به همه تعلق بگیرد اما اگر اسم آن بسته حمایتی نوروزی است باز هم این در حیطه اختیارات هیئت مدیره خانه سینما نیست که بخواهند برای صنوف تصمیم‌گیری کنند چراکه آنها از سطح نیازهای سینماگران آگاهی ندارند.»

وی ادامه می‌دهد: «هیئت مدیره خانه سینما موظف بود برای توزیع این مبالغ با مسئولان صنوف هماهنگی کند و هر صنفی باید تعداد افراد نیازمند خود را به آنها اعلام می‌کرد و آنها این اسامی را در اختیار سازمان سینمایی می‌گذاشتند.»

■ **عیدی فقط به نیازمندها!**

اعتراض‌ها به چینش و نحوه توزیع عیدی باعث شد تا اعضای خانه سینما، هیئت مدیره را به باندبازی متهم کنند. همایون اسعدیان، رئیس هیئت مدیره خانه سینما در واکنش به اعتراض‌ها، نابرابری صورت گرفته را در راستای کمک به نیازمندان سینما عنوان کرده و می‌گوید: «اگر خانه سینما بتواند پولی برای کمک معیشتی به اعضایش فراهم کند باید به آن بخش از سینماگران حرفه‌ای عضو خانه سینما که نیازمند هستند، تعلق بگیرد. این بحث‌هایی که مدتی است حاشیه‌ساز شده و عموماً کسانی درباره آن صحبت می‌کنند که نیاز مالی ندارند، نوعی عوام‌فریبی است مخصوصاً اینکه حرف‌ها بیشتر از جانب کسانی مطرح می‌شود که مثلاً یا کارمند هستند یا هیئت علمی و می‌گویند هر چه هست باید به طور مساوی میان اعضای خانه سینما تقسیم شود. در حالی که ما معتقدیم از میان ۵هزار عضو خانه سینما که بر اساس آمارگیری‌های جدید تصور می‌کنیم از این تعداد بیشتر باشند، باید نیازمندان سینما را شناسایی کنیم، چون بین کسانی که یک جا کارمند هستند و شب عید به خاطر همان کارمندی، عیدی می‌گیرند با دوستانی که واقعاً شب عید لنگ پول بوده‌اند و هنوز هم مشکل دارند باید فرق وجود داشته باشد. این تصمیم قطعی هیئت مدیره است و ان‌شاءالله هر کمکی بتوانیم جذب کنیم اولویت با نیازمندان است.»

■ **«جداسازی» توهین به اهالی سینماست**

سخنان اسعدیان پاسخ سیدضیاءهاشمی رئیس هیئت مدیره جامعه صنفی تهیه‌کنندگان سینما را در پی داشت.

هاشمی با انتقاد از سخنان رئیس هیئت مدیره خانه سینما بیان می‌دارد: «مدیران خانه سینما در همین اندک توجه ظاهری به امور رفاهی، رویکرد جداسازی اعضا بر اساس وضعیت مالی را مبنا می‌دانند که این روش نه تنها مقرون به واقع نبوده که نتایج آن دارای ابهامات فراوانی نیز می‌باشد، تفکیک اعضا بر مبنای تمکن مالی به دلیل گمانه‌زنی بودن آنها، توهین آشکار به همکاران کم‌برخوردار و نادیده گرفتن همکارانی است که به نجابت صورت به سیلی سرخ نگه می‌دارند! که از قضا این عزیزان در این حرفه بسیار فراوانند و (در اغلب موارد) به دلیل حاکمیت سلیقه و باند و دسته، همواره مورد بی‌مهری و ظلم قرار گرفته و می‌گیرند! نکته دیگر اینکه لفظ پرداخت و حمایت مالی تحت عنوان عیدی برخلاف نظر رئیس هیئت مدیره خانه سینما، نه تنها لفظی اشتباهی و توهین‌آمیز نیست بلکه عیدی دادن و گرفتن در فرهنگ ایرانی-اسلامی ما اتفاقاً امری بسیار پسندیده و اخلاقی است، در عوض آنچه توهین‌آمیز و اشتباهی است قشربندی و نگاه کارگری و از بالا به پایین به همکارانمان در صنوف سینمایی است که متأسفانه در همه شئون از هویت صنفی تا الخ تعمیم داده شده».

جنجال بر سر عیدی به حدی بالا رفته که برخی از محافل سینمایی و رسانه‌ای خواستار ورود مستقیم سازمان بازرسی کل کشور برای مشخص شدن سرانجام عیدی‌هایی هستند که به دست صاحبشان نرسیده است.

حکمت

پیامبر(ص):
غذای حلال بخورید تا روزه بر شما کامل گردد.

کنزالعمال ج۱۵ ص ۸۴۴

نما | حسین کشتکار

گفت‌وگوی «جوان» با امرالله احمدجو

نیازمند تعریف واحد و استاندارد از تهیه‌کنندگی هستیم

هیچ کدام از آثار شاخص تلویزیون یا سینما با تهیه‌کنندگان بی‌ریشه تولید نشده‌اند و تمامی آثار درجه اول همان‌هایی هستند که تهیه‌کنندگان درست و حسابی پشتشان بوده است

اینکه هر از گاه یک سرمایه‌گذار در سینما و شبکه خانگی ظهور و خیلی زود تا درجه تهیه‌کنندگی صعود می‌کند و به ناگاه درباره ریشه‌های مشکوک سرمایه‌اش کلی شایعه شکل می‌گیرد و حتی از زندان سربرمی‌آورد، حکایت از آن دارد که به تعریفی استاندارد از تهیه‌کنندگی نرسیده‌ایم.

امرالله احمدجو کارگردان و نویسنده با بیان این مطلب به «جوان» گفت: این روزها همه افشاگر فساد شده‌اند ولی غالباً درباره مفسدانی حرف می‌زنند که در زندانند. این دیگر چه جور افشاگری است؟ اگر می‌خواهیم افشاگری سود داشته باشد باید به افشای مشکلات و مفاسد موجود در نظام تهیه‌کنندگی بپردازیم. احمدجو ادامه داد: باید بفهمیم چه کسانی هستند که کمک می‌کنند افراد بی‌ریشه فقط به صرف اینکه سرمایه تولید چند فیلم را فراهم کرده‌اند کارت تهیه‌کنندگی بگیرند؟ اصلاً چرا همه دنبال تهیه‌کنندگی هستند و فی‌المثل چرا سراغ فیلمبردار شدن یا تدوینگر و گریمور شدن نمی‌روند؟ کارگردان «روزی روزگاری» و «پشت کوه‌های بلند» ادامه داد: هیچ کدام از آثار شاخص تلویزیون یا سینما با تهیه‌کنندگان بی‌ریشه تولید نشده‌اند و تمامی آثار درجه اول همان‌هایی هستند که تهیه‌کنندگان درست و حسابی پشتشان بوده است. در هر حیطه‌ای جوانگرایی لازم باشد در تولید فیلم و سریال باید تهیه‌کنندگان مجرب و همه فن حریف در اولویت باشند.

این کارگردان خاطرنشان کرد: بعضاً دیده شده تهیه‌کنندگی فیلم و سریال در اینجا شکل و تعریف نسبتاً مضحکی پیدا کرده است. پول داشتن خشک و خالی و بی‌اطلاعی مطلق از ساز و کار و کلیات و جزئیات سینما هم تهیه‌کننده پدید نمی‌آورد. اگر زمانی کسی را که صاحب سرمایه بود و در تولید سرمایه‌گذاری می‌کرد تهیه‌کننده می‌شناختند، حالا یک گروه از اشخاص محترم بعضاً آس و پاس! به صرف آموختن مسیرهای دستیابی به رانت و روابط با اشخاص بالادستی، توانسته‌اند نام تهیه‌کننده را با خود یدک بکشند. امرالله احمدجو گفت: همین تهیه‌کنندگان بی‌هویت هستند که برای ساخت محصولات آبکی، بودجه‌های ارگان‌ها و نهادها را به باد می‌دهند و حتی پول عوامل اصلی را نیز کامل نمی‌دهند و قراردادها را هم طوری تنظیم می‌کنند که عوامل طلبکار توان پیگیری نداشته باشند. کارگردان «تفنگ سرپر» و «شاخه‌های بید» با اشاره به تشتت تهیه‌کنندگان گفت: به نظر می‌رسد چندتکه بودن صنوف تهیه‌کنندگان هم به نوبه خود باعث شده بسیاری از مشکلات تهیه‌کنندگی در سایه رقابت‌های بین صنوف مدت‌ها لاینحل بماند و نتوان برای آنها چاره‌ای پیدا کرد، مثلاً چون فلان سرمایه‌گذار توسط صنف اول به رسمیت شناخته شده، صنف دوم شروع می‌کند به انتقاد از این سرمایه‌گذار و این سیکل معیوب تا ابد ادامه پیدا می‌کند. اگر تهیه‌کنندگان به صنف واحد می‌رسیدند آنگاه دیگر باید پاسخگوی تمام رفتارهای اعضای خود می‌شدند و این همه حرف و حدیث نبود.

همدلی در رمضان با «مکث»

برنامه «مکث» که از شبکه دوم سیما روی آنتن می‌رود تلاش دارد در عین ایجاد آرامش روحی برای مخاطب روزه‌دار در آستانه افطار فضایی فراهم کند تا مهمانان مردمی برنامه نیز از دستاوردهای خود بگویند.

وجه تمایز «مکث» با تمام برنامه‌های مشابه آن است که برای رقیق کردن احساس مخاطب او را تحت القائات افراطی قرار نمی‌دهد و اتفاقاً سعی دارد مخاطب هم احساس بهتر شدن داشته باشد و هم اینکه چیزی بیاموزد.

این نوع تولید محتوا که با محوریت قرار دادن مجریانی متنوع در برابر مهمانانی متفاوت صورت گرفته از دریچه کلیدواژه مشترک کرونا به امیدبخشی بیننده می‌پردازد آن هم در سایه تکیه بر داشته‌ها و نه ایجاد حسرت در مخاطب به سبب کمبودها.

دوربین «مکث» دوربین سیالی است که از زبان مهمانان دارای عزت نفس به نقاطی می‌رود که فقط درباره آنها شنیده‌ایم ولی کم پیش آمده خودمان پا به چنین نقاطی بگذاریم و همین سرک کشیدن به اجتماع است که نگاه ارزنده را می‌سازد.

جشنواره مجازی «تئاتر+ خانه» برگزار می‌شود

زنده نگه داشتن تئاتر حتی در شرایط قرنطینه کرونا

■ **محمد صادقی**

دبیر جشنواره مجازی « تئاتر+خانه»، اجرای این برنامه هنری را در راستای موفقیت طرح‌های قرنطینه برای شکست کرونا دانست.

انجمن تئاتر انقلاب و دفاع مقدس با برپایی جشنواره مجازی تئاتر+خانه، در شرایطی که فعالیت‌های تئاتر به دلیل احتمال بروز بیماری کرونا ممنوع شده، به کمک زنده نگه داشتن هنر نمایش در محیط خانه رفته است.

محمودرضا رحیمی دبیر جشنواره مجازی تئاتر+خانه، در یادداشت کوتاهی که در اختیار «جوان» قرار داد، به اهداف برگزاری این جشنواره هنری غیرحضوری پرداخت. متن یادداشت کوتاه رحیمی به این شرح است: «نامه‌ام باید کوتاه باشد؛ کوتاه همچون پویش در خانه بمانیم، کوتاه همچون واژه قرنطینه، کوتاه همچون استعاره مقاومت، کوتاه همچون واژه فرهنگ که معنای بزرگ پرواز التقاط‌های خیال‌انگیز و بی‌انتهای تخیل انسانی است.

من تئاتری هستم و اگر صورت جسمانی کوچک و ناچیزی دارم اما پا بر زمینم و سر بر ابرها. تخیل که اصلی‌ترین واژه پیشه من است، قرنطینه‌پذیر نیست. من در تئاتر یعنی ما. فردیت در تئاتر عین جمعیت و این خیال‌پردازی‌ها، دقیقاً نشانی فردای جهان است.

در این خیال‌پردازی جمعی، کلیدواژه مقاومت و منزلگاه انجمن تئاتر انقلاب و دفاع مقدس، پویش در خانه بمانیم دو بال برای پرواز گرفت. جسم در خانه ماند اما روح در نقاشی آسمانش به هر کجا پر کشید و نقش زد. فضای مجازی نیز نتوانست تئاتر را قرنطینه کند و با عنایت پروردگار جشنواره مجازی تئاتر+خانه شکل گرفت؛ اجراهایی با رنگ و بوی خانه که متخصصان فن آن را از قاب دوربینی ثابت به رأی و تماشا خواهند نشست. یادمان خواهد ماند که هدیه‌های این جشنواره در برابر هدایای خانواده‌ها به تئاتر کشور چون قطره‌ای در فراسوی دریاست.» رویکرد جشنواره مجازی «تئاتر+خانه» که در سه بخش مونولوگ، دیگرگونه‌های اجرایی و گروهی- خانوادگی با همکاری شبکه اینترنتی آنتن برگزار می‌شود، توانمندسازی هنرمندان عرصه هنرهای نمایشی کشور و تأکید بر شعار «در خانه می‌مانیم» است. توحید معصومی، عبدالرضا شیبانی و امیرحسین شفیعی اعضای شورای انتخاب این رویداد نمایشی را تشکیل می‌دهند. علاقه‌مندان جهت شرکت در این جشنواره مجازی می‌توانند آثار نمایشی خود را در سه محور «امید، همدلی و آموزش» به دبیرخانه این جشنواره ارسال کنند. بر اساس اعلام انجمن تئاتر انقلاب ودفاع مقدس آیین پایانی و مجازی جشنواره تئاتر+خانه سوم خرداد ماه ۱۳۹۹ برگزار خواهد شد. آثار برگزیده جشنواره، از رسانه ملی و شبکه‌های اجتماعی منتشر خواهد شد.

کتاب

«گنجی که می‌جستیم» تازه‌ترین کتاب سیدمهدی شجاعی برای نوجوانان

انتشارات نیستان کتاب «گنجی که می‌جستیم» به قلم سیدمهدی شجاعی را در دست انتشار دارد.

به گزارش تسنیم، سیدمهدی شجاعی همان‌قدر که در ادبیات بزرگسال خوش درخشیده است، این روزها در حوزه ادبیات کودک و نوجوان قلم می‌زند، گرچه فعالیت وی در حوزه کودک و نوجوان منوط به امروز نیست، بلکه در گذشته نیز آثاری از وی برای این گروه سنی منتشر شده است. «گنجی که می‌جستیم» تازه‌ترین کتاب سیدمهدی شجاعی است که از سوی انتشارات نیستان برای گروه سنی کودک و نوجوان زیر چاپ قرار گرفته است. «گنجی که می‌جستیم» اثری داستانی است که روایتش مربوط به زمان حضرت عیسی(ع) است.

در این داستان، حضرت عیسی(ع) با جمعی از یارانش در حال عبور از شهری، در یک خرابه صندوقی از طلا پیدا می‌کند. آن را به یارانش سپرده و راهی شهر می‌شود تا گنج دیگری بیابد، سپس در شهر میهمان خانواده خارکنی می‌شود که همه دارایی‌شان به یغما رفته و تنها پسر خانواده که او نیز خارکن است، در آرزوی ازدواج با دختر پادشاه است. پیامبر خدا با اهدای صندوق طلا به وی زمینه ازدواجش را فراهم می‌کند و در این حین پادشاه هم متوجه می‌شود که فرد حامی پسر جوان پیامبر خداست. فرهاد جمشیدی تصویرگری کتاب و نرگس زیانی نیز گرافیک کار را بر عهده داشته است. جمشیدی در تصویرگری این کتاب به تصویرگری نیمه‌مستند- نیمه‌خیالی پرداخته است. تصاویر این کتاب تلفیقی از تخیل آمیخته با حقیقت تاریخی است و حسی در مرز میان خیال و واقعیت فراهم ساخته که به حقیقت تاریخی وامدار است.

سربلندی لسان‌الغیب در شوخی با ماه رمضان

هدف حافظ خنداندن مخاطب نیست بلکه نقد سلوک دینی جامعه است

تاکنون هیچ شاعری جز حافظ نتوانسته است در شوخی با ماه رمضان سربلند بیرون بیاید.

رضا اسماعیلی از شاعران کشورمان در یادداشتی با عنوان «مطایبه شاعرانه با رمضان» نوشته است: رگه‌های ناب طنز در رمضان‌سروده‌های حضرت لسان‌الغیب حافظ شیرازی از دیگر شاعران متمایزتر و برجسته‌تر است. طنز در رمضان‌سروده‌های حافظ در یک فرآیند کاملاً طبیعی اتفاق می‌افتد، به این معنا که حافظ بدون آنکه قصد شوخ‌طبعی و خنداندن خواننده را داشته باشد، به عنوان یک مصلح اجتماعی و منتقد دینی، شیوه بیانش- خود به خود- صبغه طنز به خود گرفته است. طنزسروده‌های حافظ به معنای مطلق «طنز فاخر» است و به هیچ وجه بوی هزل و لودگی از آنها به مشام نمی‌رسد، چراکه هدف حافظ خنداندن مخاطب نیست بلکه نقد سلوک دینی جامعه است. نگاه حافظ به رمضان و روزه نگاهی است رندانه و دوپهلو. او به رمضان و روزه به طنز نگریسته است، همچنان که به دیگر آداب مقدس! اما این طنز هرگز از سر بی‌دردی و بی‌دینی نیست. در دیوان غزلیات حافظ به شش رمضان‌سروده برمی‌خوریم که بدون استثنا در همه آنها با رگه‌هایی از طنز فاخر روبه‌رو هستیم. مطلع یکی از این رمضان‌سروده‌ها چنین است:

«روزه یکسو شد و عید آمد و دل‌ها برخاست/ می‌ز خمخانه به جوش آمد و می‌باید خواست

نوبه زهدفروشان گران‌جان بگذشت/ وقت رندی و طرب کردن رندان پیداست»

احساسی که بلافاصله با خواندن این دو بیت رندانه در خواننده معمولی ایجاد می‌شود، احساسی از جنس رمضان‌ستیزی است ولی خواننده بصیری که در منزل صورت متوقف نمی‌ماند و به باطن این شعر نقب می‌زند، حرف حافظ را به تمام و کمال درمی‌یابد و به روشن‌اندیشی و غیرت رشید دینی حافظ آفرین می‌گوید. حرف حساب حافظ در این غزل چیزی جز این نیست که دین و آیین، بند و زنجیر و زندان و حصار نیست که مسلمان را در پیله رخوت و رکود اسیر سازد و او را از نشاط و شادکامی و بالندگی بازدارد. از منظر حافظ، دین فرصتی برای پویایی و شکوفایی است و تکالیف دینی نیز در این راستا معنا می‌یابند. او می‌خواهد بگوید که ما نباید از دین برای خود زندانی با حصارهای بلند بسازیم، چراکه جوهر دین «اختیار و آزادی» است و دین دعوت‌کننده به نشاط و شادی، از همین رو انسان روزه‌دار نیز برای رسیدن به این جوهره فرایض دینی را انجام می‌دهد تا قابلیت‌های خود را برای پروازی معنوی به فعلیت درآورد، بنابراین «زهدفروش» در نگاه حافظ موجود بی‌قدری است که با چسبیدن به پوسته دین، توانمندی‌های شگرف انسانی خویش را احتکار می‌کند و با «خودسانسوری» خسرالدنیا و الاخره می‌شود.